

AAMUN KOITTO

Ortodoksinen seurakunta- ja aikakauslehti

4 ♦ 25.8. 2014 ♦ 8 €

TYÖ JA ARKI

AAMUN KOITTO

Ortodoksinen aikakauslehti

8

JARMO SUVINEN

Kalajoen ja Tervon tsasounat.

18

SAMI SALLINEN

Työtä ja työttämyyttä.

tässä numerossa

4-7 Kristitty ja työ

Työn tekeminen on itsestäänselvyys, keino hankkia elantoa ja palvella lähimmäisiä sekä huolehtia luomakunnasta.

8-10 Kalajoen ja Tervon tsasounat

Tsasounien rakentaminen ei ole pelkästään arkista työtä.

11 Viljely – kulttuurimme lähtökohta

Toukosiunaus on Pohjois-Karjalassa ekumeeninen perinne.

12-13 Lahja kirjoo Jumalan kunniaksi

14 Helmenkalastaja

Kadonneita lampaita ja särkyneitä unelmia.

15 Kanttorin työn arkea ja juhlaa

16-17 Kehitysvammaisten vapaaehtoistyö

Ilomantsin P. Elian kirkko tarjoaa rauhaisan keitaan työskennellä.

18-19 Työtä ja työttömyyttä

20-23 Uutisvaaka, Vieraskirja, Media

24 Kirjat

25 Venäjänkielinen sivu

26-27 Ilmoituksia

28 Isien opetuksia

SAMI SALLINEN

4-7
Kristitty ja työ

Aamun Koitto PSHV:n ja Karjalan hiippakunnan seurakuntien lehti, perustettu 1896, www.aamunkoitto.fi
Kustantaja Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta ry. (PSHV), Valamontie 42, 79850 Uusi-Valamo
Toimituskunta KS Joensuun piispa Arseni, toimittaja Risto Lindstedt, toimituspäällikkö Mauri Liukkonen, pastori Bogdan Grosu, pappismunkki Johannes Parviainen, pastori Tuomas Kallonen, pastori Tuomas Järvelin, toimitussihteeri Mari Vainio **Päätoimittaja** piispa Arseni, Kotalahdentie 49, 71920 Pajujärvi, puh. 0206 100 258, piispa.arseni@ort.fi **Toimitussihteeri** Mari Vainio, puh. 050 564 8899, mari.vainio@ort.fi
Tilaukset, peruutukset, osoitteenmuutokset ja laskutus puh. 0206 100 490, aamun.koitto@ort.fi
Ilmoitusmyynti, -aineistot ja trafiikki puh. 044 4259 259, teija.martikainen@valamo.fi **Taitto** Aste Helsinki Oy **Painaminen** Oy Scanweb Ab **Irtonumerot** Akateeminen Kirjakauppa (Helsinki), Tuohusmyymälät (Valamo ja Helsinki) ISSN 0355-9009 **Seuraava numero ilmestyy** 24.11. **Seuraavan numeron aineistopäivä** 20.10. **Kannen kuva:** Sami Sallinen

iankaikkisesti

Arki ja työ:
siinäkö kaikki?

Kuusipäiväisen työviikon ajoilta peräisin olevan kansanviisauden mukaan elämä olisi mallillaan, jos aina olisi ilta ja lauantai eikä koskaan aamu ja maanantai. Hokema antaa turhan synkän kuvan työstä ja arjesta. Arki ja työ eivät ole elämässä välttämätön paha vaan monessa mielessä hyviä asioita. Menneessä ajassa osattiin erottaa toisistaan arki ja pyhä myös myönteisellä tavalla. Sunnuntaina ja juhlapyhinä hoidettiin vain välttämättömät työt ja pukeuduttiin arjesta poikkeavalla tavalla. Nykyään näyttää siltä, ettei sunnuntaita ja pyhäpäiviä oikein osata arvostaa muutoin kuin palkkatyöstä vapautumisena: lepopäivän pyhittäminen, pyhät toimitukset ja ylipäättään pyhyys näyttää olevan melkoiselle osalle ihmisistä varsin vieras ajatus.

Kaikki eivät voi pyhittää lepopäivänä sunnuntaita, koska monet työtehtävät on hoidettava myös sunnuntaisin. Olennaista olisikin varata yksi päivä viikosta arjesta erottuvaksi, levon ja pyhittämisen päiväksi. Ortodoksinen kirkko tarjoaa mahdollisuuden myös arkipäivän pyhittämiseen, koska merkittävä osa kirkon juhlapäivistä osuu arkipäiviin.

Lepopäivän pyhittäminen on avain terveen työn ja arjen kokemiseen. Levännyt mieli ottaa paremmin vastaan arjen mukana väistämättä tulevat ongelmat ja elätyksen murheet. Elämän suuri rikkaus on kyky erottaa toisistaan arki ja pyhä: arkena työ ja pyhänä lepo sekä lepopäivän pyhittäminen, myös ja ennen kaikkea kirkon pyhiin tapahtumiin osallistumalla. Tähän meidän kirkon jäsenten tulisi toisiamme kannustaa, parantamisen varaa on itse kullakin eikä liika pyhittäminen ole pelkona.

Matti Tolvanen

Työn perässä

Muutama vuosikymmen takaperin radiosta kaikui usein M. A. Nummisen ”Isän ja äidin työlaulu”. Laulu alkaa sanoin: ”Työtä, työtä, työtä tehdään, jotta, jotta leipää syödään...”. Laulu antaa työstä myönteisen kuvan, mutta unohtaa työttömät. Työ tai sen puute kuitenkin värittää merkittävässä määrin ihmisen elämää. Leivättä eivät toki jää meidän maassa työttömätkään, mutta työn tuottamasta ilosta ja siunauksesta he kyllä jäävät paitsi.

Suomenkielen työ -sanasta eivät juonnu sanat orja tai palvelija, kuten kreikan- ja venäjänkielessä. Synnä voi olla se, ettei meillä ole ollut orjuutta, kuten mainittujen kielten alueilla, tai sitten yhteys liittyy itäisen kristillisyyden perinteeseen. Hengellisessä mielessä palvelija -sana ei viittaa palkkaa nauttivaan, vaan kristillistä elämää todeksi elävään ”vapaehtoiseen palvelijaan”. Merkinä tästä palvelijan asemasta kastetoimituksessa leikataan hiuksia. Sama tehdään myös lukijan ja munkin vihkimyksessä merkinä alistumisesta hengelliselle esivallalle.

Loman jälkeen ihmiset ovat palailleet töihinsä ja seurakunnissa monenlaiset piirit aloittavat toimintansa. On aika tehdä, ei ainoastaan palkkatyötä, vaan myös uurastaa oman hengellisen kasvun hyväksi. Seurakuntien opintopiirit ovat oivallinen tapa parantaa tietoa oman uskon perusteista, perehtyä kirjallisuuteen tai oppia ikonimaalausta.

Kirkon yhteydessä on toki mahdollista tehdä myös vapaaehtoistyötä. Kirkkokahvien valmisteluun on uudet käsiparit tervetulleita. Tarvitaan myös uusia voimia kuoroon, lukijoiksi ja alttariapulaisiksi. Seurakunnan lähimmäispalvelukin tarjoaa monimuotoisia mahdollisuuksia auttaa toisia. Vierailu yksinäisen kodissa tai kirkkokyydin tarjoaminen ei paljoa vaadi, mutta avun vastaanottajalle se on varmasti merkityksellistä.

Usein ajattelemme, että Paratiisi on puutarha, jossa ei tarvinnut tehdä mitään. Jumala antoi kuitenkin ihmiselle tehtävän huolehtia siitä, eikä se ollut ensiluoduille vastenmielistä. Vasta paratiisista karkotus teki työstä ”vaivan”. Yritetään alkavana talvena, edes kirkossa, palata Paratiisiin ilmapiiriin ja kiittää Jumalaa meille annetuista töistä.

Piispa Arseni

Kristitty ja työ

Työn tekeminen kuuluu elämäämme. Mikäli kukaan ei tekisi työtä, niin tuskinpa pystyisimme elämään kovinkaan pitkään tässä maailmassa. Työn tekeminen on itsestänselvyyys, keino hankkia elantoa ja palvella lähimmäisiä sekä huolehtia luomakunnasta. Mutta onko kaikki työ siunauksellista tai sellaista, että siihen voi pyytää siunausta Jumalalta?

Me pyydämme Jumalalta siunausta kaikille sellaisille asioille, jotka johdattavat meitä pelastukseen. Siunauksen pyytäminen on Kristuksen ottamista mukaan elämäämme. Koska työn tekeminen kuuluu olennaisesti elämäämme, niin luonnollisesti me pyydämme Jumalalta siunausta myös työllemme.

Työtä on monenlaista, mutta tärkeimpänä työnä on tietenkin arkinen ansiotyömme joka monesti jopa hallitsee elämää. Siunaukselliseksi työtä voi kutsua silloin,

kun siinä heijastuu Jumalan tahdon toteuttaminen. Ihmisen ei tule väheksyä työtä tai siitä saatua palkkaa. Monesti me kärjistämme Kristuksen opetuksen rahasta väärällä tavalla ja pidämme rahaa ja omaisuutta itsessään synnillisenä asiana. Me kuitenkin pyydämme Jumalalta kaikkea maallista hyvää ja yhtä lailla menestystä työllemme. Taustalla on ajatus siitä, että työllä hankittu omaisuus ei ole itsessään syntistä, vaan se on ennemminkin meille annettu mahdollisuus auttaa muita. Tämä samainen ajatus tulee oikeastaan ilmi jo eräässä avioliiton

sakramentin rukouksessa jossa sanotaan seuraavasti:

”—anna heille ylhäältä taivaan kastetta ja maan lihavuutta. Täytä heidän talonsa vehnällä, viinillä ja öljyllä ja kaikella hyvyydellä, jotta he jakaisivat puutteessa olevillekin.”

Miten pyydämme siunausta työllemme?

Arkipäiväisissä askareissa siunauksen pyytämistä on yksinkertaisesti jo se, että pystymme pitämään Jumalan mielessä myös

työn aikana. Tätä edesauttaa esimerkiksi se, että meillä olisi mahdollisuus pitää ikonia työskentelytilassamme. Lisäksi työhön ryhdyttäessä voi tehdä ristinmerkin ja työn aikana voi lausua yksinkertaisia rukouksia.

Ortodoksiseen perinteeseen kuuluu myös rukoushetki työn ryhdyttäessä. Sen tarkoituksena on pyytää erikseen Jumalalta siunausta juuri alkavalle työlle, joka useimmiten on jotain tavallisesta arjen työstä poikkeavaa. Rukoushetkessä lausutaan esimerkiksi seuraavasti: *”—kuullen heidän rukouksensa siunaa heidän hyvät aikomuksensa ja työnsä ja suo sen suotuisasti alkaa ja (pian / hyvin) tulla suorituksi esteettömästi ja Sinun kunniaksesi.”* Joissakin tapauksissa olen pappina ottanut vapauden muokata rukouksen sanamuotoa sillä tavoin, että olen käyttänyt sanaa *”hyvin”*. Kaikissa työtilanteissahan kyse ei ole siitä, että kaiken pitäisi tapahtua mahdollisimman nopeasti.

Meidän kannattaa muistaa, että siunauksen saaminen ei tarkoita sitä, että asiat muuttuisivat käänteentekevällä tavalla helpoiksi ja yksinkertaisiksi. Tämä sama periaate pätee myös koko kirkon jäsenyyteen. Kristus ei luvannut seuraajilleen vaivoista helppoa ajallista elämää. Siunaus on enemmänkin meille voimavara, jonka turvin me pääsemme elämässämme eteenpäin vaikka vastaan tulisi vaikeita asioita. Edellä mainitussa rukouksessa emme pyydä, että työ muuttuisi olemattoman helpoksi, vaan pyydämme siihen hyvää päätöstä ja sitä, että kaikki todellakin tapahtuisi Jumalan kunniaksi.

Toimettomuus

”Tiedätte itse, miten teidän tulee seurata meidän esimerkkiämme. Kun olimme luonanne, emme pakoilleet velvollisuuksiamme. Me emme syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan teimme työtä ja uurasimme yötä päivää, jotta emme olisi olleet teidän vaivoinanne.

Olisihan meillä tosin siihen ollut oikeus, mutta halusimme olla teille esimerkkinä. Kun olimme luonanne, me määräsimme, että jos joku ei suostu tekemään työtä,

hänen ei pidä myöskään syödä. Olemme nimittäin kuulleet, että jotkut teidän joukostanne elävät kurittomasti eivätkä tee työtä vaan touhuavat joutavia. Sellaisia me käskemme ja kehotamme Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä rauhoittumaan ja ansaitsemaan itse leipänsä.” (2.Tess. 3:7-12)

Apostoli Paavalin lausahdus siitä, että joka ei tee työtä, niin hänen ei tarvitse myöskään syödä on monelle meistä tuttu. Laiskuus on todellakin syntiä, johon me ihmiset olemme helposti taipuvaisia. Eräs kansanviisaus sanookin, että ihminen oppii ahkeraksi vasta vuosien kuluessa, mutta laiskaksi jo muutamassa päivässä. Toimettomuus saattaa ihmisen niin ruumiillisesti kuin henkisesti heikkoon tilaan. Monet kirkon opettajat ja kilvoittelijat ovat varoittaneet meitä velttoudesta. Monesti ajattelemme, että toimettomuus on hyvä asia, sillä silloin emme myöskään tee pahoja asioita, mutta tämä ei ole

totta. Niin ruumiillinen kuin henkinenkin toimettomuus saa ihmisen vajomaan alas. Eräs kilvoittelija on sanonut, että toimimattomuus on sama asia kuin se, että lintu ei heiluttaisi siipiä laiskinaan. Silloin se ei voi myöskään pysyä pitkään ilmassa.

Palkkio hyvistä teoista

Edellä mainittu ei tietenkään tarkoita sitä, että olosuhteiden pakosta työttömäksi jäänyt ihminen olisi toimeton ja laiska, joka Paavalin opetuksen mukaan ei olisi oikeutettu myöskään syömään. Saamme lähes päivittäin lukea ikäviä uutisia siitä, kuinka taloudellisen kannattavuuden

SAMI SALLINEN

SAMI SALLINEN

TUOMAS KALLONEN

SAMI SALLINEN

“Mutta ihminen lähtee askartensa ääreen ja tekee työtään, kunnes on ilta.” (Ps. 104:23)

nimissä ihmisiä irtisanotaan työpaikoiltaan. Mutta vailla työtäkään olevan ihmisen ei tulisi olla toimeton. Tässä maailmassa on paljon niitä, jotka tarvitsevat toisten ihmisten apua. Vaikka talkoilta tehty työ ei tee auttajan kukkarosta paksua, niin se kuitenkin osoitus lähimmäisenrakkaudesta ja toisaalta se estää meitä muuttumasta toimeettomiksi ja tätä kautta laiskoiksi.

Hyvät teot eivät jää vaille korvausta. Tällä en tarkoita sitä, että hyviä asioita

tekevien ihmisten palkka odottaa vasta siellä taivaissa vaan sitä, että auttaminen ja hyvät teot alkavat moninkertaistumaan jo tässä ajallisessa elämässä. Voi olla hyvinkin mahdollista, että me tai joku läheisemme saa meidän tekemämme hyvän teon moninkertaisena takaisin jossakin vaiheessa. Valitettavasti tämä ajatus tekojen palkasta ja kertaautumisesta toimii myös pahan tekemisen kohdalla. Meillä ihmisillä on paha taipumus moninkertaistaa huomaamattamme myös vääriä

tekoja ja sanoja. Harkitsevainen ja viisas ihminen osaa kääntää pahat asiat hyväksi ja enentää hyvää pahaa sijaan.

Vastuullinen ajankäyttö

Työn luonne on vuosien varrella muuttunut. Ennen työ oli ruumiillisesti raskaampaa, mutta henkisesti kevyempää. Tänä päivänä työ taas on henkisesti paljon kuormittavampaa. Osaltaan tähän ovat vaikuttaneet tekniset apuvälineet, kuten kännykkä ja sähköposti joiden alkupe-

SAMI SALLINEN

SAMI SALLINEN

räinen tarkoitus oli helpottaa työntekoamme. Varmasti ne ovat niin tehneetkin, mutta samalla ne ovat muuttaneet työn ja vapaa-ajan välisen rajan hyvin häilyväksi. Monet ihmiset kantavat huomamattaan töitään kotiin. Lisäksi kännykkä on luonut sellaisen työskulttuurin, jossa meidän ihmisten tulisi koko ajan tavoitettavissa. Tätä asiaa tietenkin yritetään paikata aloittamalla puhelu kohteliaalla kysymyksellä: "Soitinko pahaan aikaan?"

Olemmeko todellakin vieraantuneet ajatuksesta että työtehtäviä hoidetaan tietyn aikaa ja tämän jälkeen siirrytään viettämään vapaa-aikaa? Meillä tulisi olla kyky jakaa aikamme työaikaan ja sellainen aikaan, jolloin voimme huolehtia perheestämme tai muista läheisistämme ja tietysti myös itsestämme. Harva murehtii kuolinvuoteellaan sitä ettei tehnyt tarpeeksi töitä, mutta useamman mielessä saattaa käydä että olisi pitänyt viettää enemmän aikaa lasten,

lastenlasten tai muiden läheisien kanssa. Evankeliumistakin löydämme Kristuksen omakohtaisen esimerkin siitä, kuinka hän aika ajoin vetäytyi erämaan hiljaisuuteen joko yksin tai ottaen mukanaan vain muutaman opetuslapsen. Kristus teki lähes taukoamatta työtä, mutta vetäytymällä hiljaisuuteen Hän muistutti siitä, että meidän ei tule olla työnarkomaaneja jotka uuvuttavat itsensä ja siten laiminlyövät itsensä ja lähimmäisensä työn vuoksi.

Kotiolosuhteet heijastuvat väistämättä työhön ja päinvastoin. Tänä päivänä puhutaan paljon ajanhallinnasta, mutta kyse on yksinkertaisesti siitä, että me edelleen kykenisimme käyttämään aikaamme viisaasti. Meillä tulisi olla viisautta jättää työhön liittyvät asiat rauhaan työpäivän jälkeen, vapaapäivinä ja vuosilomien aikana.

Jokapäiväinen työemme

Työskentely kuuluu meidän jokapäiväiseen

elämäämme. Lasten työtä on leikkiminen, koululaisten työtä on opiskelu ja aikuisiällä elämää hallitsee ansiotyö. Työttömänä ei tarvitse olla toimeton ja eläkeiässä ihmisellä on mahdollisuus tehdä mitä moninaisempia asioita. Kristityltä edellytetään, että hän kaikissa toimissaan ajattelee itsensä lisäksi myös Jumalaa, lähimmäisiään ja luomakuntaa. Kaikessa tulisi toimia viisaasti ja vastuullisesti. Viisautta on myös muistaa oma rajallisuutensa ja osata jakaa aikansa niin, että ei tule väärällä tavalla riippuvaisiksi työstä tai työvälineistä, esimerkiksi kännykästä ja tietokoneesta. Viime kädessä kristityn ihmisen ei tule murehtia ensimmäisenä sitä, että mitä muut minusta nyt ajattelevat, vaan sitä, että kaikessa olisi toimittu Kristuksen opetuksen mukaan, jolloin työ on myös siunauksellista.

Andrei Verikov

Kalajoen Pyhän Nikolaoksen tsasouna.

Hirrenveistäjät Juha Takalo ja Keijo Nikula asentamassa kurkikhirttä.

PYHÄN NIKOLAOKSEN TSASOUNA – OVI AVAUTUI MATKALAISILLE

Kalajoen tsasouna vihittiin juhlallisesti käyttöön 28. kesäkuuta. Tilaisuus oli poikkeuksellisen juhlava, sillä toimituksen suoritti piispa Arseni. Hän pystyi kokemuksellaan julkituomaan sen, jonka jokainen rukoushuoneen rakentaja oli saanut kokea. Tsasounan rakentaminen ei ole vain arkista työtä, se on jotakin paljon enemmän.

Kalajoen ortodoksisen rukoushuoneen kannatusyhdistys perustettiin 18.11.2010. Heti alusta lähtien tsasounahanke on ollut paitsi ortodoksinen, erityisesti ekumeeninen.

Allekirjoittanut sai etuoikeuden toimia hankkeessa vastaavana työnjohtajana ja siten pääsi seuraamaan lähes koko ajan tuon prosessin, jota voisi kutsua myös matkaksi. Todennäköisesti jokainen Kalajoen tsasounan rakentamiseen panoksensa antanut on saanut toteuttaa projektin aikana jonkinlaisen matkan omaan sisimpäänsä ja saanut ymmärryksen hyvän

teon virvoittavasta vaikutuksesta.

Jo ennen ensimmäisen tukin kaatamista kannatusyhdistys sai lahjoituksena Valamon luostarissa tehdyt kaksi matkamiehen ristiä. Isompi risteistä on pyhitetty meren uhreille ja pienempi lapsensa menettäneille ja lapsettomille. Nuo ristit pystytettiin myös ennen varsinaista rakentamista. Tuntui siis varsin luonnolliselta, että tsasouna nimettiin pyhän Nikolaoksen mukaan.

Suuri ponnistus

Kalajoen tsasouna toteutettiin alusta loppuun lähes uskomattomin ponnistuksin.

Sen lisäksi, että osa kannatusyhdistyksen perustajajäsenistä laittoi yksityistä omaisuuttaan likoon hankkeen toteuttamiseksi, löytyi runsas joukko henkilöitä talkootyöhön. Tsasounan arkkitehti- ja rakennussuunnittelun teki korvauksetta elimäkeläinen rakennusinsinööri Tapani Seppälä.

Hankkeen ekumeenisuudesta on kenties suurimpia näyttöjä se, että monista rakennustarvikkeiden lahjoittajista suurin oli Kalajoen luterilainen seurakunta isolla määrällä hirsiksi sopivia mäntytukkeja.

Varsinainen hirsien kuoriminen ja veistäminen tapahtui hirsikurssin puitteissa. Kun hirsikurssia aloiteltiin, oli muka-

na kymmenen kurssilaista. Varsinaisen veistotyön lisäksi kurssilaiset osallistuvat vahvasti myös perustusten tekoon. Kuten vastaava työnjohtaja oli povannutkin, hankkeen vaativuuden vuoksi valtaosa kurssilaisista uupui kesken matkansa. Hirsikurssilaisista kaksi oli riittävän nöyriä työnsä edessä ja kestivät loppuun saakka koko ajan tietoisina siitä, mihin pyrkivät. Niin työssä kuin arjessa nöyryys on valtava apuväline menestykseen. Oikeanlainen nöyryys tekee ihmisestä haavoittumattoman. Kohteen valmistuttua nämä veistäjät saivat henkisen ja hengellisen tyydytyksen lisäksi kirjallisen todistuksen siitä, että he ovat työssään taitavia.

Paikka levähtää

Kalajoen tsasouna sijaitsee parhaalla turistialueella keskellä Hiekkasärkkien matkailuetta. Valtava turistivirta Hiekkasärkille tuo tullessaan myös paljon vierailijoita, joilla on tarve hetkeksi hiljentyä. Nykypäivän lomailukin on monella tapaa muutunut suorittamiseksi. Kiivas elämänrytmi on helppo katkaista astumalla sisään hyvää rauhaa huokuvaan pyhän Nikolaoksen tsasounaan Matkailutien varressa.

Kun rukoushuone sai vihkimyksensä, oli varmasti paikalle ehtineillä hankkeeseen osallistuneilla sisällään väkevä tunne siitä, että nyt sai yhden päätepisteen jokin, joka on paljon työtä suurempaa. Kun aika

tsasounan rakentajista joskus jättää, mitä suurimmalla todennäköisyydellä rakennus seisoo paikallaan tarjoten hiljaisuutta hakevalle paikan levähtää ja ihmetellä, keillä oli niin suuri usko, että tekivät sen mahdolliseksi.

Pyhän Nikolaoksen tsasouna Kalajoella sijaitsee osoitteessa Matkailutie 249. Rukoushuone on kesäaikana (1.6. - 31.8.) avoinna joka päivä klo 14 - 20. Iltahartauksia rukoushuoneella on lähes jokaisena iltana ja kaikista tapahtumista löytyy tietoa tsasounan ilmoitustaululta.

Jari Haapa-aho

JARI HAAPA-AHO

Piispa Arseni vihkimässä tsasounaa. Selin Oulun ortodoksisen seurakunnan kirkkoherra Marko Patronen ja häntä vastapäätä matkapappi isä Aleksei Sjöberg.

JARI HAAPA-AHO

Matkamiehen risti pystytettynä paikoilleen tsasounan edessä.

JARI HAAPA-AHO

Ehtoollinen Kalajoen tsasounassa.

Rukoushuone luovutettiin Rautalammin seurakunnalle 14.2.1971.

Tervon Pyhän Elian tsasounan kirkkosali.

TERVON RUKOUSHUONEEN VAIHEITA

Rautalammin seurakuntaan kuuluvan Tervon pyhän profeetta Elian muistolle pyhitetyn tsasounan ja tänä vuonna 60-vuotta täyttävän Tervon Tiistaiseuran syntyhistoriat nivoutuvat kiinteästi yhteen. Se on kertomusta asiaansa uskovien ortodoksien toiminnasta, jossa yhteistyöllä luotiin arkea suurempaa.

Jälleenrakennustoimikunnan alkuperäiseen ohjelmaan Tervon rukoushuoneen rakentamisesta tehtiin vuonna 1953 Kuopiossa hylätty päätös. Se oli suuri pettymys noin 500 tervolaiselle ortodoksille. Mahdollisuus hankkia hautausmaa-alue säilyi ja se myös ostettiin seuraavana vuonna keskustasta, Huttulan tilalta.

Rohkea suunnittelijoiden joukko

Syksyllä 1954 kokoontui Haapamäen kylässä Yrjö Savinoffin (myöh. Vehovuori) kotiin rohkeiden suunnittelijoiden joukko. Isännän lisäksi mukana olivat pastori Toivo Palviainen, kanttori Anatoli Soreli, Aleks Suvinen, Juho Pankolainen ja Alma Savinoff. Perustettiin Tiistaiseura, jonka toiminnan päätarkoitus oli oman rukoushuoneen rakentaminen. Samalla kerättiin

jo hankkeen pohjakassaksi 5100 markkaa.

Lokakuun 8.päivänä 1954 tehtiin päätös rukoushuoneen omatoimisesta rakentamisesta ja seurakunta valitsi viralliseksi elimeksi jälleenrakennuslautakunnan, johon kuuluivat Yrjö Vehovuori, Juho Pankolainen, Vilho Majuri, Juho Lossi, Aleks Rinnevuori ja Benjam Silpala. Hankkeen kustannusarvio 2,5 miljoonaa markkaa oli sen verran suuri, että sitä ei uskallettu julkistaa.

Tehokasta toimintaa

Tiistaiseura toimi tehokkaasti. Etäisyyksiä selätettiin jakamalla kokoontumiset kolmeen paikkaan, joissa kussakin oli oma vastaava. Haapamäessä vastaavana toimi Yrjö Vehovuori, kirkonkylän ja Hautomäen toiminnan yhteyshenkilö oli Klaudia Lujanen ja Koivu-Utrianlahden

Nasti Majuri. Karjalaiskoteihin kokoonnuttiin tiuhaan ja kahvittelujen lomassa laulettiin Vaeltajan lauluja, vaihdettiin kuulumiset, tehtiin käsitöitä ja koottiin aina rakennusrahaa.

Rakennuspuiden keräys onnistui hyvin. Runkoja kertyi 288 kappaletta, mikä määrä riitti puutavaraksi paitsi itse tsasounaan, myös ulkorakennukseen ja hautausmaan betonipylväiden laudoitukseen.

Tiistaiseura luovutti rukoushuoneen Rautalammin seurakunnalle ilman ehtoja 14.2.1971.

Läsnä olivat Tällöin Anna Majuri edesmenneen Vilho Majurin edustajana ja Heikki Majuri vastaanottajana sekä kirkkoherra Risto Lintu seurakunnan edustajana ja toimikunnan jäsinä Heikki Tuutti ja Herman Savinainen.

Mirja Mäkinen

Viljely

–kulttuurimme lähtökohta

”Jumalall’ on onnen ohjat, Luojaalla lykyn avaimet”, sanoo suomalainen sananlasku. Myös Pohjolan peltomailla asia on syvästi sisäistetty. Suomessa on kylvömies muistanut hiljentyä toukojen aikaan.

EU-ajan tullen varttunut väki täällä Pohjois-Karjalassa näki aiheelliseksi rohkaista erityisesti nuorempaa polvea. Vaikeinkin aikoina on Suomessa selvitty. Miksi ei nytkin – rauhan päivinä.

Keväällä 1999 käynnistyi Eläkeliiton Pohjois-Karjalan piirin toimesta toukosiunausten maakunnallinen tapahtumaketju. Siitä lähtien kylvöjen siunaus on ollut vuotuinen tilaisuus maakuntamme jokaisessa kunnassa ja kaupungissa, parikymmentä tapahtumaa kunakin keväänä.

Pohjois-Karjalan elämää ravitsee perinteinen luterilais-ortodoksinen henki. Myös kotiemme ekumenia sitä ilmentää. Siksi myös toukosiunaus toteutuu ekumeenisin menoin. Kotiseurakuntien luterilainen ja ortodoksinen pappi sekä kanttori ovat saapuvilla. Myös tapahtumien seurakuntaväki iloitsee tästä kirkkojen yhteistyöstä.

Maaseutu elää

Meillä on ollut runsaasti kumppaneita toukosiunausten järjestelyissä. Talojen väki on avannut kotinsa ja pihapiirinsä. Kunnallishallinto on tuonut arvokkaan tervehdyksensä. Järjestömme paikallisyhdistykset ovat tehneet parhaansa. Tuotajataho on luonut uutta uskoa. Maakunta- ja paikallislehdistö, radio, joskus jopa televisio ovat kertoneet tapahtumistamme. Ja mitä kertookaan Suomen lippu pihapiirin yllä? – Suomalainen maaseutu elää!

Toukosiunauksen alttaripöytä on keväisesti koristeltu. Sen äärellä on myös kylvömies käsissään tuohinen kylvövakka. Toimituksen loppurukouksen yhteydessä kylvömies nostelee kylvösiementä papin siunattavaksi. Vuosien mittaan tälle ekumeeniselle toukosiunaukselle

le on tiivistynyt kaunis tunnus: *”Toivon sanalla siunataan, pyhällä vedellä vihmotaan”.*

Raamatun luomiskertomuksen mukaan *”Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä” (1Moos.2:15.).* Siitä puolestaan seuraa: *”Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa kylväminen eikä korjaaminen, ei vilu, eikä helle, ei kesä eikä talvi, ei päivää eikä yö” (1Moos.8:22.).*

Latinankielinen sana – cultura, viljely – tarkoitti alkuaan juuri maanviljelyä. Sitten min käsite on avartunut. Tänäpäin avautuu eteemme hengen ja aineen sarka, kulttuuri kaikessa laajuudessaan.

Viljellä ja varjella

Toukosiunauksemme kylvörukous huipentuu pyyntöön: *”Taivaallinen isämme, siunaa tämän suven kylvösiemen, jonka nyt laskemme kasvojesi eteen. Sinun siunaa-*

viin käsiisi tahdomme jättää myös kaiken muun työn, joka tapahtuu maaseudulla, kaupungeissa, koko isiemme maassa ja kaikkialla maailmassa. Suo syksyn tullen siunattu sato. Amen”.

Viljellä ja varjella! Sehän oli Luojamme tarkoittama tehtävä ihmiselle. Mutta onko luonnon tasapaino päässyt järkkymään? Tulos, rahako on kaikki kaikessa? Onko muistettu myös varjella luomakuntaa?

Vuosi vuodelta olemme tavanneet Pohjois-Karjalan keväisillä pihapientareilla. Toukokuulla saimme taas kerran olla kylvövakan äärellä. Tunsimme olleemme ikäikaisen, kristillisen kulttuurimme jyrkeillä juurilla.

Kiitollinen Suvivirsi ja aina koskettava, riemullinen ”Monia vuosia, armorikkaita vuosia...” hiljensivät mielemme nöyrään kiitokseen.

Heikki Savola

Kylvöjen siunaus on Pohjois-Karjalassa jokavuotinen tilaisuus.

Lahja kirjoo Jumalan kunniaksi

Lahja Kirjavainen on Juuan tsasounan uupumaton kaunistaja. Lähes kahdenkymmenen vuoden ajan tsasouna on saanut häneltä lahjoituksina jumalanpalveluksissa tarvittavia taidokkaasti tehtyjä kirkkoteksteilejä, joista jokainen on saanut sijansa kirkkovuoden kierron jumalanpalveluksissa.

SULO NAAKKA

Juuan tsasounan pääsiäisen analogipeite.

Suojärvellä jatkosodan aikana syntynyt ja evakkomatkallaan Juukaan juurtunut Lahja Kirjavainen teki elämäntyönsä lasten parissa perhepäivähoitajana. Nyt eläkevuosinaan hän on saanut omistautua kokonaisvaltaisesti rakkaaseen harrastukseensa, kirk-

kotekstiilien tekemiseen. Monipuolisesti taitavan käsityöntekijän ”ura” alkoi vaatteiden ompelulla ja pitsinvirkkuulla. Harrastuksiin kuuluivat aluksi myös savi- ja emalityöt sekä öljyvärimaalaus.

Ikoneista kirkollisiin tekstiileihin

Vuonna 1982 Lahja ilmoittautui ensimmäiselle ikonimaalauskurssille. Siitä lähti kiinnostus kirkollisiin aiheisiin ja syntyi halu tehdä kauniita töitä. Taitava maalari omaksui nopeasti ikonien kurinalaisen ja pitkäjänteisen maalaamisen. Päivätyön ohessa vapaa-aikoina valmistui lukuisia ikoneita sukulaisille ja ystäville annettaviksi. Aikaa myöten Lahja yhdessä Milja Naumasan kanssa veti ikonipiiriä Juuassa. Opettajat maalasivat yhdessä kirkkovuoden suurten juhlien ikonit ja lahjoittivat ne Juuan tsasounaan.

Kirkolliset tekstiilityöt tulivat harrastuksiin mukaan ensin käspaikkojen muodossa. 1990-luvun alun Maria Näreahon kurssilla Lahja oppi tekniikan, ja sen jälkeen alkoi syntyä käspaikkoja, joita hän on Juuan

tsasounaan lahjoittanut lukuisan määrän analogiliinoiksi.

Vuonna 1996 Lahja meni ensimmäiselle kultakirjontakurssille Valamoon. Kurssi oli käänteentekevä. Taitava tekijä ”jäi koukuun” tekniikkaan ja sen tuomiin mahdollisuuksiin ommella yhtä kauniita kirkkoteksteilejä kuin näki Valamon museossa. Toisen Valamon kurssin jälkeen Lahja alkoi tehdä ehtoollispeitteitä. Hän teki ehtoollispeitteet kaikkiin kirkkovuoden suuriin juhliin ja lahjoitti ne Juuan tsasounalle v. 2005. Olipa arki tai juhla, Juuan tsasounalla on ollut sen jälkeen oikeanväriset ehtoollispeitteet jokaiseen kirkolliseen tilanteeseen.

Kultakirjonnalla kirkon hyväksi

Lahja on käynyt kaikkiaan 11 Valamon kultakirjontakurssia ja on ollut tyytyväinen opetukseen. Tieto-taitonsa lisäannuttyä hän aloitti säännöllisen opetuksen Juuassa. Juukalaiset ikoniharrastajat ovat vuosien mittaan valmistaneet lukuisia helmikirjontaikoneita ja käspaikkoja

Lahja Kirjavainen.

SULO NAAKKA

Lahjan ensimmäinen suuri työ oli Kristuksen hautakuvan tekeminen.

Lahjan opastuksella.

Kulta-, helmi- ja silkkipirjontaa vaativat tekijältään suurta kärsivällisyyttä. Työ on pikkutarkkaa, eikä sitä jaksata tehdä yhtäjaksoisesti monta tuntia. Usein vaikea yksityiskohta kuitenkin vie mukanaan, niin että ajantaju häviää ja mieli tyhjentyy kaikesta muusta. Vuosien kokemuksen myötä Lahja kertoo kulloinkin valmisteilla olevaa työtä tehdessään miettivänsä jo seuraavaa työtä ja sen valmistusjärjestystä. Aina uutta työtä aloittaessaan hän kykenee näkemään sen valmiina. Ikonimaalaustausta auttaa paljon kirjontatöissä. Sekä maalatuissa että kirjoituksissa ikoneissa täytyy olla pohjana tarkat piirroksat.

Lahja kertoo saavansa innoituksen uusiin töihinsä mm. katselemalla ikonikirjoja etsien niistä uusia haasteita. Tilaustöitä hän ei ole suostunut tekemään, koska haluaa säilyttää vapauden tehdä, mitä haluaa. Ensimmäinen hänen suurista haasteistaan oli Kristuksen hautakuvan tekeminen. Sen hän teki kirjomalla ja lahjoitti Juuan tsasounalle, jossa se on ollut kunniapai-

kalla, pyhällä pöydällä, seitsemän pääsiäiskauden ajan.

Haasteellisimpana työnään Lahja pitää Juuan tsasounan kirkkolippuja, jotka hän teki täysin kirjomalla. Vastaavia ei varmaankaan kovin paljon liene pyhäköissämme. Piispallisia palveluksia varten valmistui Juuan tsasounaan omat kotkanmatot. Niihin on kirjailtu paikallisuutta osoittamaan Juuan tsasouna, kunnantalo ja kirjasto.

Viime vuosina Lahja on kirjoittanut tapahumaikoneita. Ensin hän teki Kristuksen syntymän analogipeitteen. Joulun aikaan Kristuksen syntymän ikoni on kirkkokansan kunnioituksen kohteena niin analogilla kuin sen alla olevassa peitteessä. Jouluaiheen lisäksi Lahja on lahjoittanut tsasounaan Kristuksen ylösnousemisen ja palmusunnuntain analogipeitteet. Parhailaan on valmisteilla Jumalanäidin juhliin sopiva analogipeite, johon Lahja kirjaillee Jumalanäidin ennusmerkki-ikonin. Yhtenä tulevaisuuden aiheena mielessä on Jumalanäidin hautakuva.

SULO NAAKKA

Haasteellisimpana työnään Lahja pitää Juuan tsasounan kirkkolippuja.

Kesä kantaa syksyn töihin

Juuan tsasounan kaunistaja viettää kesäänsä kesämökillään Juuan Kojonniemessä yhdessä miehensä Einon kanssa. Sisätilojen pitsiverhojen lisäksi seiniltä löytyy lukuisia omia töitä, savi- ja emalitöitä sekä öljymaalauksia, osoituksia hänen monilahjakkuudestaan. Kesän ajaksi taitaja irrottautuu pois kirjontatöistä, ainoastaan neulonta tai virkkaus kuuluvat sadepäivien viettoon. Runsaitten mansikka- ja vadelmaviljelmien sekä kasvimaan antimien keskellä hän jo haaveilee tulevasta syksystä, jolloin taas pääsee kirjontatöiden mielenkiintoiseen ja kiehtovaan maailmaan.

Lahja Kirjavainen on antanut taiteelliset lahjansa ja taitonsa kirkon käyttöön. Hän ei tee töitä itselleen vaan haluaa lahjoittaa ne eteenpäin, sinne missä niitä tarvitaan ja käytetään. Lahjoittaessaan hän tuntee aitoa antamisen iloa. Lahja on taitaja Jumalan armosta – aito Jumalan lahja seurakunnallemme ja kirkkollemme.

Sulo Naakka

Kadonneita lampaita ja särkyneitä unelmia

Olen viimevuosien aikana matkustellut useasti junalla halki Länsi-Euroopan vauraiden maiden. En ole tutustunut vain historiallisiin kohteisiin tai maailman sotien näyttämöihin, vaan myös tarkkaillut tavallisten ihmisten arkea tässä ajassa ja tässä maailmassa. Minulla on ollut unelma, että näkisin ja kokisin vielä tässä elämässä asioiden muuttuvan parempaan suuntaan, mutta pettymys on seurannut toinen toistaan. Tämä maailma on paha ja pahuus tuntuu vain lisääntyvän. Maailmassa on aina ollut ihmisiä, kuten Martin Luther King, Mahatma Gandhi tai Nelson Mandela, jotka antoivat koko elämänsä muutoksen aikaan saamiseen. He olivat todellisia työn ja arjen sankareita. Samanlaisia ihmisiä maailma tarvitsee aina. Ihmisiä, jotka ovat valmiita uhrautumaan yhteisen hyvän, paremman maailman ja unelmien täyttymisen vuoksi. Maailma ei voi olla vain markkinapaikka, missä toisistaan eriytyneet ihmiset hakevat vain omaa onneaan ja toteuttavat henkilökohtaista vapautta. Käytännössä se johtaa ihmisten hylkäämiseen oman onnensa nojaan ja ihmisyyhteisön särkymiseen. Maailmasta voi tulla saalistuskenttä missä kaikki keinot ovat sallittuja ja missä kaikki sotivat kaikkia vastaan ja missä vain vahvimman laki on voimassa.

Suurten onnettomuuksien aikana maailman eri järjestöt pystyvät toki melko nopeasti toimimaan ja toimittamaan apua sitä tarvitseville, mutta ongelmat ovat hyvin pitkäkestoisia ja eivät tavoita kaikkia. Nytkin miljoonat ihmiset ovat joutuneet pakenemaan kodeistaan tai jopa kotimaastaan. Sodat ja köyhyys ajavat ihmiset pakolaisuuteen, kodittomuuteen ja köyhyy-

teen. Jäljelle jää vain särkyneitä unelmia ja kadonneita lampaita.

Keitä ovat nykyajan kadonneet lampaat? Yksistään Iso-Britanniassa on yli 600 000 laitonta maahanmuuttajaa ja lähes päivittäin heitä saapuu Länsi-Eurooppaan eri puolilta maailmaa. Paremman elämän toivossa tai sotien pakottamana he ovat lähteneet etsimään onnea kehittyneistä maista. Monilla on vain 3 kuukauden turistiviisumi ja sen loputtua heitä ei enää ole olemassa. Käytännössä he jäävät kaiken julkisen avun ulkopuolelle. Näitä ihmisiä näkee kaikkialla maailmassa, kerjäläisiä ja kodittomia. Olen jututtanut heitä eri puolilla maailmaa matkojeni aikana. Usein heillä on unelma työstä ja äkkirikastumisesta, jotta he voisivat auttaa kotimaahan jääneitä perheenjäseniään. Koko suku on

MARI VAINIO

voinut kerätä tuhansia euroja saadakseen edes yhden jäsenensä matkaan ja toivon pilkahduksen elämäänsä. Usein nämä unelmat särkyvät ja tilanne vain pahenee. Siksi olisi tärkeää pystyä auttamaan näitä ihmisiä heidän lähtömaassaan. Aina se ei ole mahdollista, mutta se olisi paras ratkaisu. Työttömyyden vaivaamat vauraatkaan maat eivät pysty tarjoamaan heille työtä ja parempaa elämää. Lopputuloksena ovat kodittomat, kerjäävät ja mahdollisesti myös rikoksiin ja huumeisiin sortuneet kadonneet lampaat.

Kirkko on alusta alkaen antanut oman tukensa köyhien auttamiseen, nälkäisten ruokkimiseen, janoisten juottamiseen ja se kohdistuu yhtä hyvin muihinkin kovaosaisiin, sairaisiin, kodittomiin, yksinäisiin ja vankeihin. Se on kaikkinaista pyyteetöntä palvelutoimintaa. Pyhä Johannes Siinailainen opettaa: *"En koskaan ole ajatellut palvelevani ihmisiä, vaan Jumalaa"*. Jokainen vieras tai jokainen kohtaamamme ihminen pitäisi toivottaa tervetulleeksi kuin Jumalan lähettämä. Ensimmäiseksi meidän tulisi aina sisäisesti kysyä näin: Mitä Herra toivoo minun tekvän tämän ihmisen suhteen tai hänen hyväkseen? Kirkon tehtävänä on viedä evankeliumia myös niille, jotka eivät tule tai eivät voi tulla kirkkoon. Kirkko voi paikata aukkoja, elää yhteiskunnan rinnalla ja sen kanssa, jakaa vastuuta ja erityisesti rukoilla rauhaa maailmalle, että unelmamme voisi kenties toteutua.

Pappismunkki Johannes

ANDREI VERIKOV

Kanttoria työn arkea ja juhlaa

Esirukoukset kannattelevat kanttoria jokapäiväiseen työhön.

Rakkauden jumalanpalveluksiin olen perinyt kotoa. Lapsuuteni Ilomantsissa vanhempani toimittivat jumalanpalvelukset pyhän Elian kirkossa joka päivä. Kun sitten rupesimme puolisoni kanssa etsimään kotia Nurmeksessa, oli selvää, että sen tuli olla kirkon välittömässä läheisyydessä. Näin voisimme toimittaa aamupalveluksia ja ehtoopalveluksia Nurmeksessakin. Nykyisin seurakuntamme pyhäköissä toimitetaan jumalanpalveluksia pääsääntöisesti viitenä päivänä viikossa, kerran tai kahdesti päivässä. Tämä mahdollisuus osallistua säännöllisesti jumalanpalveluksiin antaa suunnattomasti voimia muun kanttorin työn tekemiseen. Kirkossa mieli rauhoittuu, Jumalan valtakunnan todellisuus tulee lähelle ja asiat asettuvat oikeisiin mittasuhteisiinsa. Siellä palautuu mieleen, että seurakunnan työntekijöiden perustehtävä on ihmisten johdattaminen pelastukseen. Parhaiten tämä tietenkin toteutuu seurakuntalaisten kanssa ja heidän puolestaan rukoilemalla.

Opiskeluaikana kanttorin töitä tehdessäni muistan kokeneeni suoranaista epätoivoa sen tähden, että kun kuoro lauloi harjoituksissa huonosti, en osannut tehdä asialle muuta kuin heiluttaa käsiäni ja anoa heitä laulamaan paremmin. Jokainen voi arvata, että tästä ei ollut mitään hyötyä. Niinpä koin tarpeelliseksi täydentää yliopistosta saamaani opetusta ammatikorkeakoulusta saatavilla laulunopettajan opinnoilla. Vaikka en koskaan tuota musiikkipedagogin tutkintoa saanutkaan valmiiksi, kerkisin kuitenkin tehdä opintoja sen verran, että minulla on nyt taidot opettaa kuorolaisilleni äänenmuodostuksen perusteita. Näitä taitoja hyödynnän sekä kolmella paikkakunnalla toimivien kahden kuoroni kuoroharjoituksissa, että yksityisillä laulutunneilla, joita annan osana kanttorin työtä kaikille kirkkokuorolaisilleni.

Koen suurena rikkautena sen, että koska pienessä seurakunnassa ei ole muita työntekijöitä kuin pappi ja kanttori, ei työ ole todellakaan yksitoikkoista. Kirkkomuu-

sikon lisäksi kanttori saa olla esimerkiksi seurakuntasihtööri, siivooja, keittäjä, diakoniatyöntekijä, kriisityöntekijä, nuorisotyöntekijä ja lapsityökoordinaattori. Koskaan ei tiedä mitä päivä tuo tullessaan.

Kanttoria työ on rankkaa mutta arvokasta työtä. Hautaukset, sairaanvoitelut ja vainajien muistopalvelukset, mutta toisaalta myös valmistujaisjuhlat, kastajaiset ja avioliittoon vihkimiset ovat seurakunnan työntekijöille arkea. Ihmisten ilojen ja surujen kohtaaminen ja myötäeläminen kuluttaa mutta myös palkitsee. Seurakunnan työntekijöiden odotetaan olevan yli-ihmisiä joille ei sallita unohduksia eikä virheitä. Toisaalta heitä myös pidetään hyvänä, rakastetaan ja kannatellaan esirukouksissa. Ilman näitä esirukouksia ei työnteko varmasti olisi edes mahdollista.

*Maria Verikov
Nurmeksense ortodoksisen
seurakunnan kanttori*

Pirjo Tahvanainen

Tuomo Solehmainen

TUOMAS KALLONEN

TUOMAS KALLONEN

”He, jotka rakastavat Sinun huoneesi kauneutta!”

Ilomantsissa ortodoksinen seurakunta ja kehitysvammahuolto ovat löytäneet yhteistyömuodon, joka hyödyttää ja ilahduttaa kaikkia. Viikkosiivous pyhän profeetta Elian kirkossa on toimintakeskuksen talkooryhmälle rauhallinen ja kaunis keidas arjen keskellä.

Pyhä Ilja kohosi aikanaan taivaaseen tulisilla vaunuilla. Karjalainen kansa on aina rakastanut palavasydämistä pyhäänsä. Varmasti se on nähnyt keskikesän korkealle kiipeävässä auringonkehrässä kuvajaisen Iljan liekehtivästä kulkupelistä.

Kesäkuun alussa emme tiedä koleista kesäkeleistä vielä mitään; Iljan vaunut sinkoilevat kuumia säteitään ja jättävät jälkeensä läkehdyttävän helleaallon. ”Varsinainen päivä tehdä juttua palkitsevasta työnteosta”, tuumaan kun kiipe-

än autosta ja katsahdan Ilomantsin kirkkoa, jonka peltikattoja nuolee tulikuumana aaltoileva ilma.

Ovien sisältä, kirkon sylistä, löytyy kuitenkin viileän raikas tuulahdus. Vaikka kupolien alla humisee kirkkoveisujen sijasta nyt pölynimuri, on tunnelma rauhallinen ja hartaan keskittynyt. Onko se itse pyhä tila, joka opettaa siivoamaankin rukouksellisesti?

Työn lahja

Maire Purmonen on Ilomantsin seurakun-

nassa tuttu kasvo: aktiivinen vapaaehtoinen ja sinapinsiemenkerhon vetäjä. Mairelle ”siivouspäivä” on saanut uuden merkityksen. Viime syksystä alkaen hän on työskennellyt Ilomantsin kehitysvammaisten toimintakeskuksessa ja saanut vedettäväkseen torstain siivousryhmän.

Kehitysvammaisten ryhmä hoitaa kesäkauden ulkopuolella pyhän Elian kirkon viikkosiivouksen: ikonien ja pintojen pyyhinnän, lattioiden imuroinnin ja mopauksen, vessan siivouksen.

- Vuodesta 2010 ryhmää ohjannut Lahja

Tapsa Tahvanainen

Maire Purmonen

TUOMAS KALLONEN

TUOMAS KALLONEN

jäi eläkkeelle ja antoi ryhmän minulle lahjaksi. On ihana käydä täällä siivoamassa, Maire tunnustaa täydestä sydäimestä.

Hänelle työmaan vaihtuminen koulu-maailmasta kehitysvammaistyöhön on ollut tervetullut. ”Kehareiden” kanssa saa olla oma itsensä, ihmisenä ihmiselle.

Kirkonsiivous tapahtuu talkoohengessä. ”Mukava musta pappi” isä Ioannis on kutsunut ryhmää myös kotiinsa viettämään juhlaa ja aterioimaan. Kehitysvammaisten kirkkopyhä puolestaan tuo koko toimintakeskuksen kauniin pyhäkön suojiin.

- Tärkein palkka työstä on kokemus, että kuuluu johonkin ja on tarpeellinen, Maire arvioi.

- Jokainen kaipaa mielekästä tekemistä.

Ilomantsin ortodoksisella seurakunnalla on ollut tarjota toimintakeskukselle muuta-kin mielekästä askareta: kirkon pihamaan haravoimista ja ikonipohjien maalaamista.

Kovaa jöötä ja harrasta huilia

Entä mitä mieltä ovat siivouspäivästä itse talkoolaiset? Tuomo Solehmaiselle pyhän Iljan kirkko on kotikirkko. Pyhäkön nurkat ovat tulleet tutuiksi niin jumalanpalvelus-

ten kuin siivouksen merkeissä.

- Kaunein paikka on tuolla ylläällä (solealla) missä on noita kuvia, Tuomo viittaa. Pyhien lempeiden silmien alla on hyvä tehdä askareitaan.

Lempeä on työnjohtaja Mairekin. Tuomo huomauttaa, että osaa hän pitää kovaa jöötä-kin. Pöytätapojakin Maire opettaa heille.

Pirjo Tahvanaisen hurmaava hymy leviää korviin asti ja puhuu enemmän kuin sanat. Täällä on hyvä olla. Pirjo on ottanut vastuulleen vessan puhtauden. Nyt Pirjo odottaa, että Tuomo saisi imuroinnin valmiiksi, että hän voisi viimeistellä lattiat kostealla mopilla.

Tapio ”Tapsa” Tahvanainen käy keskittyneesti läpi penkit ja ikkunalaudat kostean rätin kanssa. Kiireetön mutta tehokas työskentely on Tapsalle mieleen, mutta mieluisimpia ovat huilitauot.

- Hetken kun huilaa, jaksaa tehdä mitä vain! Tapsa tietää.

Kahvit nautitaan töiden päälle. Joskus kuluu pitkä tovi katsellen hiljaa kirkon kauniita ikoneita tai lumen putoamista ikkunaruutujen takana, kuunnellessa rukouksen ikaikaista virtaa pyhällä paikalla.

Joskus kahvihetki on täynnä naurua, joskus kynelet virtaavat. Kirkon rauhassa ja hiljaisuudessa nousevat mielen pintaan ihmiselämän suuret kysymykset: syntymä ja kuolema, rakkaus ja muistaminen. Joskus riittää jutun juureksi porkkanoiden maahan laittaminen.

Nyt on päivä pulkassa, vaikka ulkona hautoo helle. Hyvin saatiin työt tehtyä toimittajan touhuilusta huolimatta! Kanttori Riikka Patrikainen huikkaa ovensuusta, että talkookahvit ovat valmiina.

Tänään sattuu olemaan Mairensyntymäpäivä. ”Monia armorikkaita vuosia!” kajautetaan liekkikupolin alla kuin yhdestä suusta ja yhdestä sydäimestä. - Mairelle ja koko porukalle.

Meidän vielä kahvitellessa saapuu monikymmenpäinen eläkeläisryhmä kirkkoon tutustumaan. Pirjon, Tapsan ja Tuomon kasvoilla häivähtää aiheellinen ylpeys – kyllä kelpaa tulla juuri siivottuun pyhäköön. Vaan nyt tulee kyllä uutta hiekkaa kengistä sisälle... Onneksi on ensi viikolla taas siivouspäivä!

Tuomas Kallonen

Työtä ja työttömyyttä

Työ on tärkeä osa ihmisen elämää. Työttömyys järkyttää ihmisen hyvinvointia niin taloudellisesti kuin sosiaalisestikin.

Suomalaisessa yhteiskunnassa ja kulttuurissa työ on tärkeä osa elämää. Palkkatyö antaa meille taloudellisen toimeentulon ja rytmittää arkea. Ammattimme kautta

saamme sosiaalisen yhteisön, jossa tapaamme ihmisiä ja koemme yhteenkuuluvuutta. Työtä tekemällä hyödynnämme omaa osaamistamme ja saamme tärkeitä onnistumisen kokemuksia. Sen kautta

tuntemme itsemme tarpeelliseksi ja hyödylliseksi, vaikka muilla elämänalueilla olisi puutteita ja vastoinkäymisiä.

Työtä vaille jääminen järkyttää ihmisen hyvinvointia ja työttömyydessä voidaan puhua jopa henkilökohtaisesta kriisistä. Mitä kauemmin työttömyys jatkuu, sitä hankalammaksi tilanne voi muuttua taloudellisesti ja sosiaalisesti. Pitkäaikaistyöttömältä puuttuvat myös ne tärkeät sidosryhmät, jotka työn kautta muodostuvat aivan luonnostaan. He voivat syrjäytyä arkipäivän normaaleista rutiineista, ammattitaito saattaa rapistua.

Kun ei ole tekemistä, paha olo, toimetttömyys ja turhautuneisuus yritetään joskus hukuttaa alkoholiin. Alkoholi ja mielen terveyden ongelmat kulkevat usein käsi kädessä. Alkoholin runsas käyttö aiheuttaa ristiriitoja perheessä ja pahentaa näin tilannetta entisestään. Työttömyys ei siis kosketa ainoastaan työtä vaille jäänyttä henkilöä, vaan kaikkia hänen läheisiään. Työttömyys on syrjäytymisriski, mutta vain murto-osa työttömistä on syrjäytyneitä.

Arvoa ja arvottomuutta

Palkkatyö, jolla voimme elättää itsemme ja perheemme, ei tänä päivänä ole itsensänselvyyttä. Valitettavan usein itseisarvomme mitataan työn kautta. Työttömän ajatellaan elävän toisten siivellä. Tällaista ääneen ajattelua voi kuulla myös omassa ympäristössämme. Itse koen, että seurakunnan tulee ensisijaisesti olla yhteisö, johon ihminen voi tulla omana itsenään. Seurakunnan tehtävä on puolustaa niitä, jotka ovat yhteiskunnassa heikoimmassa

SAMI SALLINEN

asemassa. Seurakunnan tulee olla yhteisö, jossa ihmistä arvostetaan ja kunnioitetaan hänen itsensä takia; ei siksi, paljonko hän ansaitsee, mikä hänen yhteiskunnallinen statuksensa on tai mitä hän ammatikseen tekee.

Työttömäksi jäätyään ihminen tuskin ensimmäiseksi miettii kirkon tarjoamia vaihtoehtoja tai palveluja. Työttömältä puuttuu työn tarjoama sosiaalinen verkosto, joka voi kuitenkin löytyä juuri seurakunnasta. Seurakunnassa on tarjolla vapaaehtoistyötä ja siellä toimii monenlaisia toimintapiirejä, joista jokainen voi löytää omansa.

Seurakunnan papisto ja diakoniatyöntekijät ovat käytettävissä vaikeissa tilanteissa henkilökohtaisia keskusteluja varten. Heiltä löytyy tuki elämän kari-koihin. Diakoniatyöntekijää voi pyytää avuksi ja tueksi esimerkiksi toimeentulotukihakemuksen täyttämässä tai Kelassa asioidessa. Seurakunnalla on varattu myös jonkin verran määrärahoja taloudelliseen avustamiseen. Avustusmäärärahat ovat

kuitenkin varsin pienet ja niiden tavoitteena on auttaa akuutin vaiheen yli etsittäessä muita, pysyvämpiä yhteiskunnan tarjoamia vaihtoehtoja.

Kohti mahdollisuuksia

Diakoniatyöntekijän tärkeä tehtävä on olla rinnalla kulkijana ja kuuntelijana, rohkaista työtöntä uskomaan itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Työttömyyden jatkuessa pitkään, on vaarana passivoituminen. Työtön ei jaksakaan pitää kiinni omista oikeuksistaan ja tässä kohdin voi diakoniatyöntekijä olla avuksi, luoda uskoa huomiseen, etsiä työttömän kanssa uusia vaihtoehtoja. Monella diakoniatyöntekijällä on sosiaalialan koulutus, joten erilaiset taloudellisen tuen vaihtoehdot ovat heille tuttuja.

Työttömyys on henkilökohtainen kriisi, mutta sen voisi nähdä myös mahdollisuutena. Positiivisen näkökulman hahmotaminen on varmasti vaikeaa, jos suuri osa palkkatyön ansioista kuluu asuntotai opintolainojen maksuun. Myös mikäli työstä on sisällöltään muodostunut elämän

keskipiste, saattaa uusien arvojen ja näkökulmien pohtiminen olla tarpeen. Se vie aikaa ja voimia, mutta auttaa hahmottamaan huomista uudelleen. Maaailma avautuu työttömälle uudella tavalla.

Tänä päivänä puhutaan paljon pätkä- tai osa-aikatyöstä. Monet työttömyyspäivärahalla olevat eivät halua lähteä lyhytaikaisiin palkkatöihin. Seurauksena työnteosta on usein kohtuuton paperisota ja työttömyysetuuden maksu saattaa siirtyä useita viikkoja jopa kuukausia eteenpäin. Tähän epäkohtaan olisi kansanedustajien varmasti hyvä puuttua pikaisesti. Työssä käyminen silloin tällöin, vaikka lyhyinäkin pätkinä, pitää luonnollisesti yllä vireyttä ja ammattitaitoa. Erityisesti tulisi muistaa yhteiskuntamme nuoret, juuri ammat-tiin valmistuvien työllistyminen. Heissä on tulevaisuus, nuorten kautta rakentuu tuleva yhteiskuntamme ja sitä eteenpäin kantava työ.

Eeva Timonen

Kirjoittaja on Joensuun seurakunnan diakoniatyöntekijä

Pyhän kosketuksia

Pyhien Sergein ja Hermannin veljeskunnan pyhiinvaellusmatkalla skeemaigumeni Johanneksen lapsuuden maisemiin 9.-15.6. oli kaksikymmentäyhdeksän pyhiinvaeltajaa. Matkaa johtivat esipaimenet Panteleimon ja Arseni sekä isä Sergius Colliander.

Sinikantinen kirja Valamon luostarin vierasmajan hyllyssä: Valamon vanhuksen kirjeitä. Lempkeitä ohjeita ortodoksiseen elämäntapaan ja lohduttavia sanoja. Metropolilta Panteleimonin kirjat Isä Johannes ja Unen laiva. Tito Collianderin omaelämäkertasarjassa ilmestynyt Ateria. Kirjeitä Innalle: Isä Johanneksen kirjeet Ina Collianderille, jonka rippi-isänä ja hengellisenä ohjaajana hän toimi. Mustavalkoinen kuva munkista, jolla on viisas katse ja isot kädet. Oli monta syytä pyhiinvaeltaa Tveriin, hänen lapsuutensa maisemiin.

Viikon pituinen vaellus alkoi lämpimästä vastaanotosta Tolstoi-junan saavuttua tiistai-aamuna Tverin asemalle ja päättyi juhlaan neljän piispan toimittamaan liturgiaan Novgorodissa Pyhän Varlaam Hutynilaisen nunnaluostarissa Kaikkien pyhien sunnuntaina.

Tverissä tutustuimme jälleenrakennettuihin pyhäköihin ja vierailimme Pyhän Katariinan ja Orshan nunnaluostareissa. Vieraanvaraisuus ja igumenia Julianan eloi-

Isä Johannes keljessaan Uudessa Valamossa

sasti kertomat esimerkit Jumalan johdatuksesta luostarien perustamisen ja rakentamisen vaiheissa jäivät jokaisen mieleen.

Koska isä Johanneksen kotikylässä Gubkassa ei ollut kirkkoa, perhe kävi jumalanpalveluksissa muutaman kilometrin päässä olevan Iljinskin kylän Ennusmerkki-ikonille pyhitetyssä kirkossa. Osallistuimme siellä kauniiseen liturgiaan yhdessä ympäristön

asukkaiden kanssa. Kotitalo Gubkan kylässä oli palanut joitakin vuosia sitten, mutta vietimme hartaan muisteluhetken hiiltyneen hirsikehikon äärellä. Joku otti pihalta muistoksi humalan, jotkut pienen palasen pikarijäkälää kasvavaa hirttä.

Pyhä Nil eli 1500-luvulla kauniilla Seliger-järven saarella yksinäisyydessä, mutta ennusti jo silloin luostarin perustamisen. Isä Johannes kävi nuorena poikana kolme kertaa Nilin erakolassa sadanviidenkymmenen virstan päässä kotikylästä. Me tutustuimme saaren historiaan ja nykypäivään perusteellisella opastuskierroksella ja saimme myös osallistua jumalanpalveluksiin ja pyhään ehtoolliseen.

Skeemaigumeni Johanneksen lapsuuden maisemiin tutustumisen jälkeen matkasimme vielä Novgorodiin, missä tutustuimme ikonimuseossa Pohjois-Venäjän ikonimaalauksen parhaisiin teoksiin, Pyhän Sofian katedraaliin ja Pyhän Georgioksen munkikiluostariin. Majoituimme Pyhän Varlaam Hutynilaisen nunnaluostariin. Luostarin puutarha, jossa kukkivat ihanat ruusut ja tuoksuivat jasmikkeet, vei ajatukset Paratiisiin puutarhaan.

Pyhiinvaellus jätti mieliimme hyvän ja pyhän jäljen.

Eila Kautto

Metropoliitta Panteleimon luovuttaa pyhittäjäisien Sergein ja Hermanin ikonin muistolahjana kirkkoherra Sergei Gomanille.

Jumalanäidin Ennusmerkki-ikonille pyhitetty kirkko.

KIRKKOLAULU KOSKETTAA

- ortodoksiset
kirkkolaulupäivät
Tampereella 14. – 16.11

Kirkkolaulussa sana ja sävel yhtyvät ja kantavat viestin, joka koskettaa ihmisen sisintä. Suomen ortodoksisen kirkon alkuajoista alkaen on kiinnitetty paljon huomiota kirkkolaulun kehittämiseen. Tämä työ on kantanut hedelmää ja tänä päivänä pyhäköissämme kaikuu laulu, joka koskettaa – olipa kyseessä pieni lauluryhmä, iso kuoro tai vain yksi laulaja.

Kirkkolaulupäivillä käy näkyvästi ilmi, että laulu on yhteinen, laulu ilmentää kouriintuntuvasti kirkon yhteisöllisyyttä. Tästä syystä päivien otsikko –Laulava kirkko – on osuva. Laulu on kansan ääntä ja samalla jokaisen yksittäisen rukoilijan kurkotusta Jumalan luo.

Laulupäiville odotetaan konsertoivien kuorojen lisäksi ortodoksisia kirkkolaulajia ympäri maata. Kuoroille ja kanttoreille on toukokuussa lähetetty kirje, jossa kerrotaan tarkat ohjelmatiedot ja ilmoittautumisesta Pyhien Sergein ja Hermanin veljeskunnan toimistoon, sähköposti pshv@ort.fi. Ilmoittautumisaika päättyy perjantaina 18.9.

Laulupäiviä koskeviin tiedusteluihin vastaavat toiminnanjohtaja Sergius Colliander, puhelin 020 6100 491 ja kanttori Riikka Patrikainen, puhelin 050 464 5281.

Sävelhartausta, konsertteja, jumalanpalveluksia ja sunnuntain päiväjuhla ovat kaikille avoimet. Jokainen on tervetullut mukaan: yhdessä olemme laulava kirkko.

Sergius Colliander

LAULAVA KIRKKO 18. ORTODOKSISET KIRKKOLAULUPÄIVÄT Tampereella 14.–16. marraskuuta 2014

Kaikille avoin ohjelma

Perjantai 14.11.

klo 18.00–18:45 ehtoopalvelus, Ortodoksinen kirkko
klo 18:45–19:30 kahvi/teetarjoilu, pikkupurtavaa, Nikolainsali
klo 20.00–21:15 konsertti: Turun ortodoksisen kirkon kuoro, Aleksanterin kirkko, Uspenskin Katedraalikuoro
klo 22.00–23:15 konsertti: Johannes Teologin laulajat, Aleksanterin kirkko ja Ortodoksinen Kamarikuoro, levyn julkistamiskonsertti: Pavel Tšesnokovin Panihida

Lauantai 15.11.

klo 7:00–8:15 varhaisliturgia, Ortodoksinen kirkko
klo 8:15–8:45 aamukahvit ja puuro, Nikolainsali
klo 14:00–15:15 sävelhartausta, Yliopisto, juhlasali
klo 18:00–20:00 vigilia, Ortodoksinen kirkko
klo 22:00–23:00 konsertti: Suomen ortodoksinen kanttorikuoro, Tuomiokirkko

Sunnuntai 16.11.

klo 9:00–11:30 liturgia, suurkuoro, johtaa dir. cant. Juhani Matsi, Ortodoksinen kirkko
klo 13:30–14:30 päiväjuhla, Yliopisto, Juhlasali

Järjestäjinä Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta, Ortodoksisten Kanttorien Liitto ja Tampereen ortodoksinen seurakunta.

VIERASKIRJA

Arki tai juhla, tässä ja nyt - Kiittäen

Työ ja arki on ihmisenä olemisen pohja ja perustus. Mitä olisi arki ilman työtä ja tekemistä ja ilman säännöllistä päivärytmiä. Helposti se muuttuisi joutilaisuudeksi ja rauhattomuudeksi. Arkinen työ antaa elämään rytmiä, säännöllisyyttä ja ryhtiä sekä tarkoituksen ja myös luottamuksen siihen, että elämä kantaa. Arki ilman työtä ei pitkällä tähtäimellä ole kellekään hyväksi, vaikka lyhyellä aikavälillä arki ilman työtä voi olla – lomaa.

Jos ihminen on terve, hän haluaa luonnostaan tehdä jotain. Jumala loi maailman ja ihmisen. Jumala loi ihmisen työtoverikseen ja kanssaluojakseen. Ihminen rakentaa tätä maailmaa ja luo koko ajan uutta. Jokainen ihminen on vähäiseltä osaltaan maailman ja luomakunnan rakentaja. Ihminen siis luonnostaan touhuu jotain. Tärkeää ei ole ainoastaan se, mitä tehdään, vaan myös se, miten tehdään. Vanha hyvä ohje on: Sen minkä teet, tee kunnolla ja Jumalan kunniaksi. Hyvin tehty työ on kuin rukous. Hyvin tehty työ on hyväksi myös tekijälleen ja ympäristölleen.

Mutta mitä on arki ilman juhlaa. Jos arki ja työ eivät katkeaisi sunnuntaihin, juhlaan tai vapaapäivään, olisi elämä pelkkää ikävää puurtamista ja muuttuisi pitkävetiseksi ja ikävyyttäväksi. Mutta kun tulossa on viikonloppu, joulukuun tai pääsiäinen, antaa se kummasti voimaa ja motivaatiota työhön ja kotiaskareisiin. Arki voi siis olla myös juhlan odotusta. Juhla pyhittää arkea ja antaa sisältöä sille. Ortodoksisessa perinteessä aivan erityisesti paaston ajat valmistavat tulevaa juhlaa ja antavat aivan erityisen merkityksen juhlaa edeltävään arkeen. Näin arki ja juhla täydentävät toisiaan ja ovat molemmat elämää kantavia voimia. Näin asioita ei tarvitse liiaksi vastakohtaistaa: arki – pyhä, työ – vapaa-aika, palkallinen työ – vapaaehtoistyö. Viime kädessä elämää tulisi elää kuten pikku lapsi – tässä ja nyt kokonaisvaltaisesti. Meillähän on vain tämä hetki eletäänpä arkea tai juhlaa, ollaanpa töissä tai kotona tai kotona töissä.

Hyvä on myös kiittää ja muistaa, että jokainen hyvä anti ja täydellinen lahja tulee ylhäältä Valkeuksien Antajalta.

Martti Kähkönen

Kirkkopäivät 28.-30.8.2015

Vuoden päästä, elokuun viimeisenä viikonloppuna, vietetään Lappeenrannassa ortodoksisia kirkkopäiviä. 28.-30.8. pidettävien juhlien suunnittelutyö alkaa olla loppusuoralla ja toiveet juhlaväen saapumisesta idän ja lännen rajakaupunkiin korkealla.

Lappeenrannan kirkkopäivien teemana on "Ihmisten kirkko". Pääpainoon lähimmäisyydessä, vapaaehtoisuudessa ja diakoniassa. Erityisen tervetulleita juhlille ovat kaikki ne ahkerat tavalliset seurakuntalaiset, jotka kantavat seurakuntaa rukouksissaan, laulavat kuoroissa, pitävät kerhoja, leipovat myyjäisiin ja jaksavat ottaa luottamushenkilöinä vastuuta yhteisistä asioista. Vapaaehtoisten kirkolle antamaa aikaa ja merkitystä ei voi rahalla mitata.

Joensuulaisen Anni Revon suunnittelema logo kuvaa mm. näitä kirkkoamme kannattelevia käsiä. Kirkkopäivien vieraiden toivotaan tuovan mukanaan myös pisan oman kotipaikkansa vettä, jotka kootaan yhteen ja pyhitetään.

Juhlat linnoituksessa

Kirkkopäivät näkyvät pitkin kaupunkia, mutta suurin osa tapahtumista pidetään Linnoituksen alueella, jossa on myös Jumalansyntyttäjän suojeluksen eli Pokrovan ensi vuonna 230 vuotta täyttävä kirkko.

Lappeenrannassa juhlistetaan myös kirkkomme monikulttuurisuutta ja monimuotoisuutta. Itärajan tuntumassa elävä monikulttuurinen Lappeenranta onkin hyvä valinta kirkkopäivien pitopaikaksi, koska lähes puolet seurakuntalaisista puhuu kotona muutenkin kuin suomea.

Mariina palaa tuttuun kaupunkiin

Mariina Kellokumpu Jyväskylästä valittiin kirkkopäivien koordinaattoriksi kesän alussa. Kirkkopäivät tuovat Mariinan takaisin tutuille seuduille.

- Ensimmäinen työpaikkani oli Lappeenrannassa. Aloitin 1998 silloisessa Korpikaivo - Tammisen käsityömusseossa tutkijana ja pari vuotta aloittamisesta siirryin Etelä-Karjalan museon amanuenssiksi kulttuurihistorialliselle puolelle, kun museoiden toiminnat yhdistettiin. Vaikka Lappeenranta on muuttunut paljon muutamassa viime vuodessa, uusia rakennuksia, teitä ja asuinalueita on rakennettu, tuntuu kuin olisin palaamassa vanhaan kotiin.

- Koska liityin kirkkoon juuri muutettuani pois Lappeenrannasta, odotan sitä kokemusta, jona kaupunki näyttäytyy ns. uusien silmälasien läpi. Itse asiassa

VALAMON SYKSYN TAPAHTUMIA

Valokuvanäyttely: "Mustan valkeaa lumoa" 6.9.-26.10.2014 Valamon luostarin Kulttuurikeskuksessa

Kuvaajat: Kalervo Puskala, Teuvo Suominen, Asko Salmi, Pertti Hissa ja Timo Hissa.

Mustavalkokuvilla on aivan omanlaisensa luonne, jossa valon ja varjojen leikki korostuu. "Mustan valkeaa lumoa" on valokuvataiteellinen kokonaisuus, jonka tarkoituksena on korostaa kameran käyttöä taiteen luomisessa.

Kaikilla näyttelyn valokuvaajilla on kymmenien vuosien kokemus valokuvataiteen luomisessa.

Mustavalkokuvaus alkaa olla teknologian kehityksessä harvinainen ilmiö. Valokuvauksen vanhat jäärät jatkavat kuitenkin sitkeästi mustavalkolinjalla, vaikka kuvaajajoukko ympärillä vaihtaa kalustoa. Ja kuvat puhuvat puolestaan.

Valamon opisto järjestää myös yhteistyössä Ortodoksisen Veljestön kanssa arkkikiispa Paavalin syntymän 100-vuotisjuhlaseminaarin 31.10-2.11. Siihen liittyen avataan Kulttuurikeskuksen salissa valokuvanäyttely arkkikiispa Paavalista.

Lisätietoja: www.valamo.fi

isä Timo Tynkkynen ja maatuska Liisa ovat tietämättään vaikuttaneet siihen, että palaan kaupunkiin ortodoksina. Teimme yhteistyötä linnoituksessa museon ja ortodoksisen seurakunnan kesken ja ihailin heistä aistittavaa sisäistä rauhaa.

Minna Rasku

Ruotsiin uusi metropoliitta

Toukokuun 21. päivänä vihittiin Konstantinopolissa patriarkka Bartolomeoksen johdolla Skandinaviaan uusi metropoliitta. Ruotsin, Norjan, Tanskan ja Islannin uusi metropoliitta on v. 1966 Ateenassa syntynyt Kleopas (Strongylis). Hän tulee johtamaan laajaa hiippakuntaansa Tukholmasta käsin, kuten hänen edeltäjänsä metropoliitta Pavlos, joka hoiti tätä tehtävää peräti neljäkymmentä vuotta. Uuden metropoliitan virkaanastujaisia vietettiin Tukholmassa kesäkuun 14. päivänä. Juhlallisuuksiin osallistui myös Suomen arkkipiispa Leo.

Metropoliitta Kleopas on opiskellut Ateenan lisäksi Durhamissa sekä Bostonissa. Hän väitteli tohtoriksi Tessalonikan yliopistossa 1996. Hänellä on ollut opetus-tehtävä Bostonin Holy Crossin ortodoksisessa seminaarissa ja samanaikaisesti myös seurakuntatyö. Tukholmaan Kleopas siirtyy Bostonin katedraalin kirkkoherran tehtävistä.

Ruotsi elää kirkollisessa mielessä dynaamista vaihetta. Anteliaan maahanmuuttopolitiikan seurauksena Ruotsin kirkollinen kartta on kokenut viime vuosikymmenten aikana syvän muutoksen. Ortodokseja on Ruotsissa n. 60 000. Orien-taalaisia ortodokseja on tätä jonkin verran enemmän. Roomalais-katolisia on n. 100 000. Nämä kirkot ovat ottaneet näkyvän paikan Svenska kyrkanin ja ns. vapaiden suuntien rinnalla.

Metropoliitta Kleopaksen johtamaan Ruotsin- ja Skandinavian kreikkalais-ortodoksisen metropoliittakuntaan kuuluu kreikkalaisten lisäksi Ruotsin suomalai-

nen ortodoksinen seurakunta. Ruotsissa kreikkalaisia on n. 17 000. Muissa Skandinavian maissa heitä on huomattavasti vähemmän. Suomalaisperäisiä ortodokseja asuu Ruotsissa n. 2 000.

Uuteen metropoliittaan kohdistuvat odotukset eivät tule vain oman hiippakunnan sisältä. Ortodoksisessa diasporassa tietyn alueen Konstantinopolin patriarkaatin ykköspiispan tehtävä on koordinoida ortodoksien välistä yhteistyötä. Myös ekumeenisissa suhteissa Konstantinopolin edustaja on avainasemassa. Skandinavian edellinen metropoliitta Pavlos jätti tässä suhteessa paljon toivomisen varaa. Erilaisten etnisten ortodoksikirkkojen yhteistyö on ollut pitkälti pysähdyksissä. Kreikkalainen kirkko on ainoana ortodoksisena kirkkona pysynyt Ruotsin ekumeenisen neuvoston ulkopuolella.

Uusi metropoliitta on antanut ymmärtää, että tilanne nyt muuttuu. Hän on kesän aikana ottanut aktiivisesti yhteyttä olemassa oleviin yhteistyötahoihin. Vain kerran (2011) kokoontunut Skandinavian pan-ortodoksinen piispankokous saanee uutta vauhtia uuden puheenjohtajan myötä. Ulospäin suuntautunut ja luova Konstantinopolin metropoliitta voi

media

YLE Radio 1

7.9. Liturgia, klo 11-12, Pyhän Kolminaisuuden kirkko, Lahti

13.9. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, pastori Teo Merras

16.9. Iltahartaus, klo 18.50, Valamon opiston vastaava rehtori, koulutus- ja kehityspäällikkö Kimmo Kallinen

21.9. Liturgia, klo 11-12, Pyhän Johannes Teologin kirkko ortodoksisella seminaarilla, Joensuu

4.10. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, Filantropian toiminnanjohtaja Riina Nguyen

5.10. Liturgia, klo 11-12, Jumalansynnyttäjän suojeluksen kirkko Lappeenranta

5.10. Ruotsinkielinen Liturgia klo 13.03. Pyhän Profeetta Elian kirkko Helsinki, Radio Vega/ 5.10. kl. 13.03, Profeten Elias kyrka, Helsingfors

19.10. Liturgia klo 11-12, Profeetta Elian kirkko, Iisalmi

21.10. Iltahartaus, klo 18.50, Suomen Ekumeenisen Neuvoston pääsihteeri, rovasti Heikki Huttunen

25.10. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, pastori Mikael Sundkvist

2.11. Liturgia, klo 11-12 Jumalanäidin Kazanilaisen ikonin kirkko, Järvenpää

16.11. Liturgia, klo 11-12 Pyhän Aleksanteri Nevskin ja pyhän Nikolaoksen kirkko, Tampere + Ortodoksiset kirkkoulupäivät Tampereella

18.11. Iltahartaus, klo 18.50, pappismunkki Serafim Seppälä

22.11. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, pappismunkki Mikael Nummela

edistää yhteistyötä Suomen ja Ruotsin välillä tapaan, johon olemme tottuneet suhteessa Viron Konstantinopolin alaiseen kirkkoon.

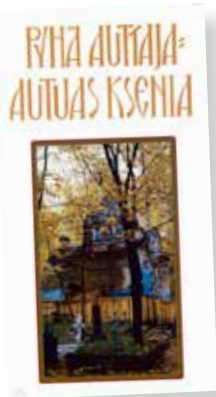
Mikael Sundkvist

Valamon luostarissa lisätään jumalanpalveluksia

Arkkipiispa Leo on siunannut Valamon veljestön päätöksen lisätä viikoittaisten liturgioiden määrää yhdellä. Keskiviikon sijasta toimitetaan 1.9. lähtien viikolla liturgia tiistaisin ja torstaisin.

Viikonlopun liturgiat toimitetaan entiseen tapaan lauantaisin ja sunnuntaisin, samoin juhlapäivien liturgiat.

Pyhä auttaja - Autuas Ksenia

Pyhä auttaja - Autuas Ksenia
Toimittanut ja suomentanut nanna Ksenia,
Lintulan luostari 2014.

Valamon luostari julkaisi vuonna 2003 autuaan Ksenian elämäkerran, jonka oli suomentanut Lintulan luostarin nanna Ksenia. Nyt kymmenen vuotta myöhemmin olemme saaneet uuden päivitetyn version autuaan Ksenian elämästä. Tässä uudessa käännöksessä on mukaan otettu neuvostoajan tapahtumat ja autuaan Ksenian uudet ihmeet. Teos kuvaa hienolla tavalla sitä miten kansan rakas-

taman pyhän muisto elää voimakkaana vaikeuksien ja vainojenkin keskellä. Teoksen kertomat ihmeet ja erityisesti kirjeet autuaalle Ksenialle kertovat meille pyhästä ihmisestä, koko ihmiskunnan esirukoilijasta ja ihmeellisestä parantajasta kaikkialla maailmas-

sa yli 200 vuoden ajalta. Nykypäivän ihminenkin tarvitsee esirukoilijoita, varjelijoita ja parannuksien välittäjiä. Tämän maailman aika ei merkitse mitään, kun kiintopisteemme on Jumalan iankaikkisessa maailmassa.

Kirjan ehkä koskettavimpia kertomuksia ovat nuoren Olja-tytön ihmeellinen paraneminen vaikeasta sairaudestaan ja nuoren sotilaan varjeltuminen kuolemalta varusmiespalveluksensa aikana Tsetseniassa. Huomioni kiintyi myös kirjeisiin, joita on lähetetty kaikkialta maailmasta. Ihmisiltä, jotka kaipaavat tukea ja varjelusta elämänsä kaikilla alueilla. Kirjaa voikin suositella kaikille papeille työväliseksi, kun he ottavat ihmisiä synnintunnustukselle. Kahdessa sadassa vuodessa ihmisten elämän murheet eivät ole muuttuneet. Kirja sopii hengelliseksi ohjeeksi meille kaikille, jotka tarvitsemme elämässämme pyhiä ihmisiä ystäviksemme ja tien näyttäjiksi kohti Jumalan valtakuntaa.

Kiitän nanna Kseniaa uudesta käännöksestä ja toivon sen kulu-
van lukijoiden käsissä.

Pappismunkki Johannes Parviainen

Piispan saarnakokoelma

"Usko, elämän voima." Piispa Aleksin
opetuspuheet 1980- 1983. Toimittanut
piispa Arseni, Valamon luostari 2014.

"Liturgian opetuspuheen, saarnatekstin, tulee olla päivän evankeliumin selitystä. Mukaan sopii ottaa aineksia myös epistolatekstistä ja vietettävän juhlapäivän aiheesta."

Tätä tuleville saarnamiehille pappis-seminaarissa annettua yleisohjetta noudatti myös Joensuun piispa Aleks, jonka piispavuosien saarnatekstit on koottu yhteen ja julkaistu Valamon luostarin toimesta. Teoksen toimittanut piispa Arseni on kirjoittanut alkuun piispan elämäkerran ja liittänyt kirjan loppuun piispa Aleksin kääntämän, metropoliitta Vladimirin mietelmäkokoelman, "Hengelliset jyvät". Jokaisen opetuspuheen edelle on lisätty päivän evankeliumiteksti.

Kirjan elämäkertaosassa piispa Arseni luonnehti osuvasti saarnatekstien kirjoittajaa: "Piispa Aleks oli luonteeltaan viaton ja hänellä oli hyvä huumorintaju." Nämä kaksi luonteenpiirrettä tekivät hänestä helposti lähestyvän ihmisen.

Piispa Aleks ehti palvella vain neljä vuotta. Vaikea syöpäsa-raus katkaisi hänen elämänsä tammikuun lopussa 1984 vajaan neljäkymmenen kolmen vuoden iässä. Näin hänen kuolemas-taan tuli tänä vuonna kolmekymmentä vuotta.

Piispan varhaisen poismonen yhteydessä lainattiin useissa yhteyksissä Viisaudenkirjan sanoja: "Hän kypsyi varhain ja saavut-

ti sitten pitkän iän. Sillä hänen sielunsa oli Herralle otollinen." (4:13-14a). Esiapaimen hengellinen kypsyyt ja viisaus tulevat esille myös hänen opetusteksteissään. Ne kaikki ovat hänen itsensä kirjoittamia, huolella viimeisteltäviä ja puntaroituja. Saarnat ovat kirkon perinteistä uskontulkintaa; omia ajatuksiaan esiapaimen ei niihin juuri tuo eikä myöskään avaa lukijalle sisimpänsä tuntemuksia. Ortodoksian ääni teksteihin tuodaan kirkon isien, varsinkin pyhän Johannes Krysostomoksen, opetusten runsaina lainauksina. Kirkkomusiikin rakastajana ja sen ammattilaisena piispa rikastuttaa puheitaan myös kirkkoveisujen sanomalla.

Saarnakokoelman tekstit on pidetty pääosin Karjalan hiippakunnan pyhäköissä, niin Kuopion katedraalissa, Muuruveden, Saarivaaran, Tervon kuin muidenkin paikkakuntien kirkkoissa ja tsasounissa. Teksteihin lisätty puheen pitopaikka ja - aika, sekä tuolloin mahdollisesti vietetty erityisjuhla, tuovat teokseen kiinnostavan lisän.

Samarialaisen naisen sunnuntaina 4. toukokuuta 1980 piispa Aleks evästi Nurmeksessa juuri vihkimäänsä uutta pappia Pekka Jyrkistä: "Opetuksesi ja elämäsi on oltava sopusuhteissa keskenään. Vain siinä tapauksessa, että sinä elämälläsi julistat samaa kuin sanoillasi, on sinun opetuksellasi vakavuutta ja arvoa."

Sanat voi hyvin liittää myös niiden lausujaan. Joensuun piispa Aleks eli niin kuin opetti. Muistelemme häntä arvonnollolla ja rakkaudella.

Metropoliitta Panteleimon

Человеческий труд как соработничество Богу.

«И взял Господь Бог человека, и поселил его в саду Едемском, чтобы возделывать его и хранить его» (Быт. 2, 15)

Из этих слов Священного Писания мы видим, что первые люди пребывали в раю не в праздном наслаждении благами сотворенного для них мира. Вместе с честью быть вершиной Божественного творения, человек сразу получил и свою первую обязанность — возделывать рай.

Возделывать — это значит трудиться, не просто сохранять, но и продолжать благоуукрашать и совершенствовать Божие творение. Человек получает то поле деятельности, трудясь на котором, он может быть сотворцом Богу. Людям предоставилась возможность бесконечно улучшая этот мир, совершенствовать и самих себя через эту деятельность.

Человек не может быть по-настоящему счастлив, живя на всем готовом. Он должен трудиться, чтобы почувствовать себя счастливым, для него важно реализовать тот Божественный потенциал, который заложен в нём Творцом.

Сегодня нам трудно представить, каким именно был труд человека в раю. К сожалению, мы знаем только труд человека уже поврежденного грехопадением. Именно после грехопадения мы слышим Божественные слова: «В поте лица твоего будешь есть хлеб» (Быт. 3, 19). Теперь то, что приносило радость, даётся человеку с муками и страданиями, потому что

после грехопадения повредилась природа человека и весь мир вместе с ним.

Искажению подверглось практически все то, что являлось в раю источником счастья. Задача каждого христианина, восстанавливая внутренние греховные повреждения, научиться относиться к труду не как к проклятию и печальной обязанности, а как к средству, призванному преобразить человека.

Поэтому самый главный принцип осуществления любого труда — это его ориентация на исполнение Евангельских заповедей. Поскольку важнейшим вопросом человеческой жизни в православии является спасение, то и трудясь, человек должен всегда размышлять о том, помогает ли его трудовая деятельность личному спасению или затрудняют его, приумножает добродетели или развивает греховные наклонности.

В труде необходимо полагаться на волю Божию. И успехи и неудачи в своей трудовой деятельности православный человек воспринимает, как промысел Божий, как повод к смирению — главной христианской добродетели. Важно помнить, что дело христианина — трудиться, а даровать или не даровать в этом успех — дело Божье. «Бог гордым противится, а смиренным дает благодать» (1 Пет. 5,5), — напоминает нам апостол Петр.

Осуществляя свою трудовую деятель-

ность, человек не должен исполнять ее только формально, для «галочки». Понимая связь труда и духовности, важно относиться к труду как возможности реализовать и приумножить те духовные таланты, которыми Бог наделил человека. Большое счастье, когда человек любит свою работу и радуется ее плодам.

Но при этой увлеченности трудом важно не забывать и о принципе разумности и умеренности. Господь благословляет трудолюбие, но трудоголизм как любое излишество наносит человеку духовный вред.

Таким образом, труд как соработничество Богу — это соединение действия благодати Божией и действия свободной человеческой воли. Такое соединение в богословской традиции обозначается термином «синергия», что с греческого переводится как «вместе действующий». Только в этом единстве Бога и человека труд будет успешным, приносящим радость и удовлетворение, служащим во славу Божию и пользу ближнему.

протоиерей Константин Стрекачев

*Aamun Koiton
seuraava numero ilmestyy
24.11. ja sen teemana on
"Pyhä – juhla".*

AAMUN KOITTO

**Kyllä, haluan tilata Aamun Koitto -lehden
(viisi numeroa vuodessa)**

Tilaushinnat 1.1.2014 alkaen	Alv. 0 %	Alv. 10 %
☐ Kestotilaus 5 nroa, kotimaa	35 €	39 €
☐ Määräaikainen 5 nroa, kotimaa	35 €	39 €
☐ Opiskelijatilaus 5 nroa, kotimaa	30 €	33 €
☐ Tutustumistarjous 3 nroa, kotimaa	21 €	24 €
☐ EU-maat, 5 nroa	50 €	55 €
☐ Muut maat, 5 nroa	55 €	61 €
☐ Olen ort. srk jäsen		

Lehden saajan nimi
Lähiosoite
Postinumero ja -toimipaikka
Puhelin
Sähköposti
Maksajan (ellei saaja) nimi
Lähiosoite
Postinumero ja -toimipaikka
Puhelin
Sähköposti

Tunnus 5005390
70103 Vastaus-
lähetykset

**AAMUN
KOITTO**

Vastanottaja
maksaa posti-
maksun (vain
tilaukset)

kuva-soppi@telemail.fi

*Valokuvauspalvelua
Passikuvia
Hääkuvia
Muotokuvia
Hautajaiskuvausta
Mainoskuvausta*

puh:0400-151031

Polvijärven Kuva-Soppi
Polvijärventie 7 A 4

Lämmin kiitos

Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa Leolle,
isä Iivo Suvannolle, Hoilolan-Saarioisten tiistaiseuralle ja
PSHV:n toiminnanjohtajalle isä Sergius Collianderille
saamastamme huomionosoituksesta.

*Pentti Piironen
Aira Hiltunen*

*Onni Piironen
Aulikki Salonen*

Nöyrimmät kiitoksemme

Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunnan
puheenjohtaja Piispa Arsenille ja toiminnan-
johtaja Sergius Collianderille meille
myöntämistänne kultaisista ansiomerkeistä.

Juulia Päikkönen

Meeri Miettinen

Turvallista koulumatkaa!

**Koulunkäynti on kaikkien lasten ja
nuorten oikeus. Filantropia välittää
tukea lukiolaisten koulumaksuihin
Keniaassa ja Tansaniassa paikallisten
ortodoksisten kirkkojen kautta.**

OSALLISTU!

- Tee lahjoitus Filantropian koulupankkiin FI63 5480 0520 0164, viite 12292
- Anna lahjaksi koulureppu osoitteessa www.toivonlahja.fi
- Haasta mukaan ystävä tai seurakunnan toimintapiiri

Filantropia

ORTODOKSISEN KIRKON
KANSAINVÄLINEN DIAKONIA
JA LÄHETYS

Keräyslupa: 2020/2013/3595.

Keräyslupa on voimassa 1.1.2014–31.12.2015 koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään kansainväliseen työhön aineellisen hädän lievittämiseksi ja ihmisten perustarpeiden varmistamiseksi.

PYHIEN SERGEIN JA HERMANIN VELJESKUNTA

PYHIEN SERGEIN JA HERMANIN VELJESKUNTA JA IISALMEN SEURAKUNTA

KAIKKIEN LÖYTÖRETKI KIRKKOON – TUTTUA UUSIN SILMIN

ЗНАКОМСТВО С ХРАМОМ – ОСМОТР СВЕЖИМИ ГЛАЗАМИ

Lauantai 6.9. – Sunnuntai 7.9.

Mitä tiedämme kirkkorakennuksesta, sen ikoneista ja pyhistä esineistä? Onko jotain, mitä sinä olet ihmetellyt tai josta haluat kysyä? Nyt siihen tarjoutuu tilaisuus!

Tervetuloa tutustumaan ortodoksisen kirkkoon ja kaikkeen mitä se pitää sisällään ja ympärillään toiminta mukaan luettuna. Tapahtuma on kaikille avoin ja suunnattu erityisesti perheille.

OHJELMA

Lauantai 6.9. klo 18 Vigilia

Sunnuntai 7.9 klo 9 Liturgia, klo n. 11.30 ateriala, klo n. 12.30 al-

kurukous ja aloitussanat, piispa Arseni, seurakuntasali, kahvi + tee. Tapahtuman avaus, seurakuntasali, isä Reijo Marjomaa. Löytöretki ryhmissä. Yhteenveto ja päätössanat, piispa Arseni.

KOHTAAMINEN -

Veljeskunta viettää vuosijuhliaan Valamossa pe-su 26.–28.9.

Lähtökohta raikkaalle yhteisöllisyydelle on itsensä ja lähimmäistensä tunteminen ja lähimmäisistä välittäminen. Jumalan tunteminen johdattaa meidät näihin päämääriin jumalanpalvelusten ja ikonien kauneuden kautta. Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta järjestää tapahtuman yhdessä Valamon opiston kanssa. Kaikki kiinnostuneet ovat tervetulleita! Ohjelman voi ladata osoitteesta www.pshv.fi!

Ilmoittautumiset pe 29.8. mennessä Valamoon puhelin 017 570 1810 (klo 9–16) tai sähköpostitse myyntipalvelu@valamo.fi.

UUOSIKOKOUSKUTSU

Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta ry:n vuosikokous pidetään lauantaina 27.9.2014 alkaen kello 14 Valamon luostarin kulttuurikeskuksessa osoitteessa Valamontie 42, 79850 Uusi-Valamo. Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat. Veljeskunnan vuosikokoukseen voivat osallistua kaikki veljeskunnan alaosastojen jäsenet. Tervetuloa!

Sydämelliset kiitoksemme

KP arkkipiispa Leolle ja Taipaleen ortodoksiselle seurakunnalle saamistamme huomionosoituksista.

Aila Malmivuori, Yrjö Tenovuori ja Tatu Naumanen

Lämmin kiitos

KP arkkipiispa Leolle ja Taipaleen ortodoksiselle seurakunnalle saamastani Pyhän Karitsan Ritarikunnan mitalista; *Veijo* sekä saamistamme Piispallisista siunauskirjoista; *Ritva, Pirjo, Kuisma, Pauli, Aili, Helvi, Leena ja Meeri*

Nöyrimmät kiitoksemme

KP Arkkipiispa Leolle, Nilsin Tiistiseuralle, Kuopion ortodoksiselle seurakunnalle ja kirkkoherra Timo Honkaselälle saamistamme Piispallisista siunauskirjoista ja Pyhän Karitsan Ritarikunnan mitaleista.

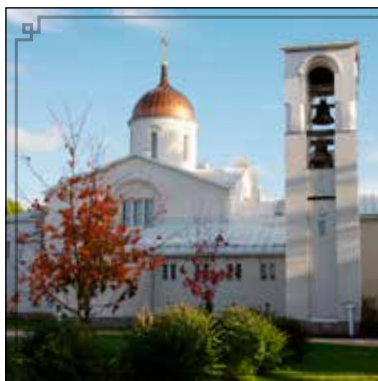
Maija Rantsi Ester Rinnemaa Tyyne Joutsen

HAETTAVAT APURAHAT

Karjalan hiippakunnan säätiön
vuoden 2014 apurahat ovat haettavissa.

Katso hakuohjeet:

www.karjalanhiippakunnansaatio.fi

SYKSYN SÄVYJÄ JA ONNISTUMISEN ILOJA LUOSTARIN RAUHASSA

- Monologi itsetutkiskelun välineenä 3.–5.10.
- Arkkipiispa Paavali – Kirkon mies 31.10.–2.11.
- Ihan Sama – Globaalin etiikan viikonloppu 7.–9.11.
- Herkkä ihminen 28.–30.11.

Kaikki kurssit: www.valamo.fi/opisto

Valamoon on suora bussiyhteys Helsingistä päivittäin.

Lämpimästi tervetuloa Valamon luostariin!

Valamontie 42, Uusi-Valamo · puh. 017 570 1810
myyntipalvelu@valamo.fi · www.valamo.fi

Syksyn tarjous luostarihotellissa

Ota irtiotto arjesta ja tule nauttimaan hiljaisuudesta ja rauhasta syksyiseen Valamoon.

ALK. **70 €** /2HH/VRK

Huonehinta, voimassa su-to syys-lokakuussa 2014.

Hinta pe ja la alk. 110 €/2hh/vrk.

Pyhien isien opetusta työstä

Pidä huolta siitä, että kätesi tekevät työtä – jos mahdollista, öin ja päivin – ettet olisi taakaksi kenellekään, vaan pikemminkin sinulla olisi antaa muillekin, kuten apostoli Paavali kehottaa (2.Tess. 3:8, Ef. 4:28). Näin tehdessäsi sinä myös kukistat masennuksen demonin ja tukehdutat kaikki muutkin vihollisen aiheuttamat halut, sillä masennuksen demoni on kätkeytynyt joutilaisuuteen. Sanotaanhan: ”Jokainen joutilas on aina täynnä haluja.” (Sananl. 13:4, Sept.)

Munkki Euagrios

Älkää vastustelko, jos olette ensin palvelleet menestyksekkäästi jossakin Jumalan antamassa tehtävässä ja sitten Henki ohjaa-kin meitä siirtymään toisenlaiseen palvelutehtävään, työhön tai toimintaan. Jumala ei

näet tahdo, että olemme toimeettomia; Hän ei liioin odota, että pysymme loppuun asti samassa työssä, josta olemme aloittaneet. Hän haluaa, että edistymme ja pääsemme aina vain yhtä parempiin saavutuksiin – kuitenkin niin, että noudatamme alati Hänen tahtoaan emmekä omaamme.

Pyhittäjä Simeon Uusi-Teologi

Mikään ruumiillinen tai hengellinen työ ei koskaan kannu hedelmää ilman kipua ja vaivaa, sillä Herran sanojen mukaan ”taivasten valtakuntaa vastaan hyökätään ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen” (Matt. 11:12). Hyökkäyksellä Hän tarkoittaa ruumiillista vaivannäköä ja itsensä pakottamista kaikissa asioissa. Monet ovat ehkä tehneet työtä monta vuotta, mutta eivät saavuta puhtautta eivätkä

pääse osallisiksi Pyhästä Hengestä, koska eivät ponnistele vaivaa nähden ja hehkuvin sydämin, vaan karttavat vaivannäön ankaruutta. Jotka tekevät työtä veltoasti ja välinpitämättömästi, arvelevat ehkä uuras-tavansa kovastikin, mutta eivät kuitenkaan pääse koskaan korjaamaan hedelmää, koska työskentelevät ilman vaivaa, tunte-matta sisimmässään kipua. Tästä todistaa myös pyhä isä joka sanoo: ”Vaikka harjoit-taisimme innokkaasti kaikkia kilvoituselä-män muotoja, mutta meillä ei ole kipua sydämessä, puuttuu niiltä aitous ja ne lemuavat pilaantuneelta.”

Pyhä Gregorios Siinailainen

*Tekstit suomennanut
nunna Kristoduli.*